

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **H. B.** ,
skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu narkomanii i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 stycznia 2020 r.
wniosku obrońcy skazanego – w przedmiocie wstrzymanie wykonania
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt IV K (...),
zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 1 marca 2019 r., sygn. akt II A Ka (...)

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2017 r., sygn. akt IV K (...) r. Sąd Okręgowy w G. skazał H. B. za trzy przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz jeden występki z art. 258 § 1 k.k. m. in. na łączną karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego, Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 1 marca 2019 r., sygn. akt II A Ka (...), m.in. obniżył orzeczoną wobec H. B. łączną karę pozbawienia wolności do czterech lat.

W kasacji od tego wyroku Sądu Apelacyjnego obrońca skazanego sformułował wniosek wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku – do czasu rozpoznania kasacji., przy czym w obszernej kasacji wniosku tego nie uzasadnił.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Stosownie do treści art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Choć norma ta nie wskazuje przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, to niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku. Wtedy bowiem dochodzi do sytuacji w której skazany odbywał by karę, w sytuacji w której z racji na charakter uchybień, którymi jest dotknięty zaskarżony wyrok, nie powinien tego czynić, skoro wyrok ten na skutek wniesionej kasacji nie może się ostać.

Tego rodzaju sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wspomniany charakter orzeczeń będących przedmiotem (prawomocne i kończące postępowanie) zaskarżenia kasacją i związane z tym procesowe skutki zastosowanie instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. powinno nastąpić tylko wówczas, gdy owa zasadność zarzutów kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie

przesądzać w tym miejscu końcowej oceny zasadności kasacji obrońcy skazanego – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła.

Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, by to stanowiło wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.